

Studiul 10

27 februarie - 7 martie

Marea luptă în scrierile apostolului Pavel

Textul de memorat: „Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință.»” (1 Corinteni 15:54)

În scrierile apostolului Pavel, referirile la marea luptă abundă. Convingerea sa este că Satana există, este o ființă reală, și că amăgirea și moartea sunt opera lui. El atrage atenția în mod frecvent asupra „uneltirilor” lui Satana (Efeseni 6:11), asupra înșelăciunilor lui puternice (2 Corinteni 11:14) și chiar asupra puterilor lui supranaturale (2 Tesaloniceni 2:9).

Cu toate acestea, oricine a citit epistolele lui știe că Pavel pune întotdeauna accent pe Hristos și pe triumful Său final în favoarea noastră. Da, Satana a avut de-a lungul secolelor destul de des izbândă asupra poporului lui Dumnezeu, dar pe Isus nu a reușit să-L înfrângă. În Isus s-au împlinit toate făgăduințele legământului, garantând mântuirea pentru toți cei care o cer cu credință și ascultare, fie ei evrei sau neevrei. Totodată, credințioșii Sa garantează încetarea existenței lui Satana (Evrei 2:14) și sfârșitul marii lupte.

Săptămâna aceasta vom studia câteva imagini și metafore utilizate de Pavel pentru a explica realitatea luptei și viața creștină. Ca biserică de credincioși angajați în această bătălie cosmică, suntem chemați să lucrăm împreună spre binele tuturor.

Duminică, 28 februarie - Adam și Isus

Pavel este cunoscut pentru claritatea cu care prezintă Evanghelia, dar și pentru explicațiile pe care le dă despre marea luptă, explicații foarte necesare. De exemplu, în Romani 5 arată că noi „suntem socotiți neprihăniți prin credință” prin Isus (vers. 1), avem acces direct la Dumnezeu, „ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (vers. 2) și nu ne mai îngrijorăm în necazuri (vers. 3-5). Ne asigură că „pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (vers. 8) și că acum suntem mântuiți prin viața și moartea Sa. De asemenea, noi suntem cruțați de judecata finală a lui Dumnezeu împotriva păcatului (vers. 9, 10) și ne bucurăm că suntem împăcați cu El (vers. 11). După această succintă prezentare a Veștii Bune, el face câteva precizări despre marea luptă.

1. Ce spune Pavel despre marea luptă în Romani 5:12-21?

După ce a făcut Hristos pentru noi, Pavel ne lămurește *cum* anume a făcut El aceste lucruri. Dacă n-ar fi fost reparat răul produs de Adam când a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, n-am avea nicio speranță de viață veșnică. Prin păcatul lui, Adam a adus moartea asupra tuturor oamenilor (Romani 5:12). Moartea și păcatul nu au putut fi desființate prin faptul că a fost dată Legea pe Sinai, fiindcă Legea doar definește păcatul. Soluția pentru păcat nu este Legea, ci jertfa lui Hristos. El a plătit datoria noastră cu viața Sa (vers. 15, 16).

După biruința lui Isus, omul putea fi repus în drepturi. Până atunci moartea a „domnit” din cauza păcatului lui Adam, dar de atunci înainte „domnesc” harul și darul neprihănirii în virtutea credincioșiei lui Isus (vers. 17). Nu ar fi fost drept ca noi să pierdem Paradisul din cauza lui Adam. Noi nu suntem vinovați pentru alegerea lui greșită, ci pentru ale noastre, și totuși suferim consecințele deciziei lui. Dar nu este drept nici să intrăm din nou în Paradis. Noi nu avem niciun merit pentru ceea ce a făcut Isus în urmă cu două mii de ani. Pavel își sintetizează argumentul în Romani 5:18-21: primul Adam a adus condamnarea și moartea, iar al doilea Adam a adus împăcarea și viața.

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Înlocuiește cuvântul „noi” cu numele tău și cere împlinirea acestei promisiuni în viața ta. Ce speranță îți însuflă ea?

Luni, 29 februarie - Biserica - „ogor” și „clădire”

„Biserica lui Hristos, așa slabă și deficientă cum este, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia El Își îndreaptă atenția Sa supremă.” - Ellen G. White, *In Heavenly Places*, p. 284

Această frumoasă declarație nu este ilustrată nicăieri mai bine decât în întâia epistolă a lui Pavel către corinteni. În capitolul 3, apostolul aseamănă biserica cu un ogor unde lucrează mai mulți oameni: unii sădesc semințele și alții le udă. Însă cel care se ocupă de creșterea plantelor și de ajungerea lor la maturitate este Însuși Dumnezeu (1 Corinteni 3:4-9).

Mai departe, Pavel compară biserica cu o clădire. Cineva pune temelia și apoi alții construiesc deasupra (1 Corinteni 3:10). Cum temelia nu este nimeni altul decât Hristos (1 Corinteni 3:11), cei care zidesc deasupra trebuie să fie atenți ce materiale folosesc. La judecata viitoare, se va vedea dacă au folosit material adecvat sau nu (1 Corinteni 3:12-15).

2. Citește 1 Corinteni 3:12-15. Compară cu Matei 7:24-27. Care sunt cele două lucruri care arată de partea cui ne aflăm în cadrul mării lupte?

Acum citește cele două versete care urmează: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:16,17).

Trebuie să ținem cont de două lucruri aici. Mai întâi, de context: aici scriitorul vorbește despre biserică și despre modul cum este ea zidită, nu se referă în primul rând la sănătate. Oamenii care abuzează de corpul lor printr-un stil de viață greșit se distrug singuri, nu-i nimicește Dumnezeu, cum spune acest text. (Mai târziu, în 1 Corinteni 6:15-20, în contextul discuției despre deciziile în plan moral, Pavel declară într-adevăr că trupul nostru este Templul Duhului Sfânt.)

În al doilea rând, trebuie să citim bine textul: „... voi sunteți Templul lui Dumnezeu.” Acest „voi” indică un grup de persoane, nu un singur individ. Așadar, biserica este templul lui Dumnezeu. Cel care distruge biserica se face vinovat de o faptă extrem de gravă. Dumnezeu avertizează că-l va distruge.

Ce putem face pentru a ne asigura că zidim biserica și nu o distrugem?

Marti, 1 martie - Biserica asemănată cu un trup

Rolul și funcțiile bisericii sunt expuse în 1 Corinteni 12. Ea este asemănată aici cu corpul uman care, deși este alcătuit din mai multe părți cu roluri distincte, acționează ca un tot unitar (1 Corinteni 12:12).

3. Citește 1 Corinteni 12:14-26. Care este mesajul principal al acestui pasaj?

Pavel se întreabă mai întâi pe un ton aparent ironic ce s-ar întâmpla dacă un picior sau o ureche ar spune că nu este din trup. Apoi merge mai departe și se întreabă ce s-ar întâmpla dacă tot trupul ar fi ochi sau ureche (1 Corinteni 12:17). Ce-ar fi să între chiar acum în camera ta o ureche și să te salute? Sau cum ar fi când un singur om ar încerca să controleze întreaga biserică, de parcă ar fi stăpânul ei?

Cu câteva versete mai sus, Pavel trece în revistă activitățile bisericii și le numește daruri ale Duhului Sfânt. Unii au darul înțelepciunii, iar alții pe cel al cunoașterii Scripturii (1 Corinteni 12:8). Unii au o credință care îi inspiră pe toți, iar alții au darul vindecării (vers. 9). Unii fac minuni, alții au viziune profetică, alții discern între bine și rău, iar alții pot depăși barierele de limbă (vers. 10). Observă însă că nu oamenii își aleg darul, ci Duhul Sfânt îi alege pentru a zidi biserica și a realiza unitatea (vers. 11-13). Apostolul repetă ideea că Dumnezeu decide ce loc i se potrivește fiecăruia (vers. 18).

Ceea ce trebuie să reținem este că trupul, deși format din mai multe părți, este unul singur; fiecare parte este conectată cu celelalte, indiferent cât de importantă este (vers. 20-24). Interconectarea aceasta este dublată de un sistem de protecție individuală care garantează siguranța și bunăstarea fiecărei părți. Interconectarea se produce atunci când diferitele părți poartă împreună durerile și bucuriile (vers. 26).

În unele cazuri, trupul are de luptat cu bolile autoimune, afecțiuni în care niște substanțe din corp (anticorpii) ne atacă propriul corp. Bolile de acest tip pot fi debilitante și uneori fatale. În lumina pasajului studiat astăzi, la ce tactică recurge dușmanul pentru a distruge biserica? Ce putem face pentru a stopa atacul de acest tip?

Miercuri, 2 martie - Armura credinciosului

Realitatea mării lupte și a participării noastre la o luptă efectivă împotriva unui dușman real este dezvăluită în Efeseni 6, unde Pavel utilizează metafora armurii.

4. Citește Efeseni 6:11-17. Ce aflăm de aici despre marea luptă?

Aici nu ne interesează în primul rând ce parte a corpului acoperă fiecare piesă a armurii, cât ce reprezintă fiecare dintre ele. Pavel insistă să ne îmbrăcăm *cu toată armura*, nu doar cu anumite părți ale ei. Dacă o vom lua pe toată, vom putea sta în picioare (Efeseni 6:13), o metaforă biblică pentru luptătorul victorios. Cu alte cuvinte, vom obține biruința!

Cingătoarea este piesa care susține armura și este folosită ca metaforă pentru adevăr (Efeseni 6:14). Prin urmare, adevărul este cel care susține toate mijloacele noastre de apărare spirituală. Isus a vorbit deseori despre adevăr (Ioan 1:14,17; 4:24; 8:32; 14:6). Urmează *platoșa* neprihănirii (Efeseni 6:14). „Neprihănire” (dreptate) este un alt cuvânt-cheie în cuvântările lui Isus (vezi Matei 5:6,10; 6:33). În Vechiul Testament, să fii neprihănit însemna să aperi dreptatea și să ai grijă ca toți să aibă parte de o judecată nepărtinitoare.

*Încălțăminte*a (Efeseni 6:15) reprezintă Evanghelia păcii, expresie preluată din Isaia 52:7, unde se vorbește despre oamenii care parcurgeau distanțe mari pentru a-i anunța pe cei din captivitate că Ierusalimul a fost reconstruit și că Dumnezeu și-a eliberat poporul. Altfel spus, a lupta împotriva răului înseamnă, printre altele, și a le da altora de știre că Dumnezeu a câștigat deja biruința și că pot trăi în pace cu ei înșiși, cu semenii lor și cu Dumnezeu.

Scutul credinței (Efeseni 6:16) împiedică „săgețile arzătoare” să-și atingă ținta și să producă pierderi mari. *Coiful* mântuirii (vers. 17) coincide cu cununa pe care ne-o oferă Isus (Apocalipsa 1:6; 2:10), iar *sabia* Duhului (Cuvântul lui Dumnezeu) este unica noastră armă și o putem întrebuința la fel ca Isus, când a fost ispitit de Diavol (Matei 4:4,7,10).

Ce ne spun îndemnul lui Pavel de a lua toată armura despre dependența noastră de Dumnezeu în marea luptă? Cum ne putem asigura că protejăm fiecare parte din ființa noastră?

Joi, 3 martie - Ultimul dușman

Unii credincioși din Corint aveau nelămuriri legate de înviere. Pavel a argumentat că învierea este un element esențial al Evangheliei (1 Corinteni 15:1-4). Se pare totuși că exista o oarecare îngrijorare pentru credincioșii care muriseră (vers. 6), iar unii susțineau că persoanele decedate nu vor învia și, prin urmare, nu vor mai avea ocazia să-L vadă pe Isus revenind (vers. 12). O situație similară întâlnim și în Tesalonic (1 Tesaloniceni 4:13-17).

5. Citește 1 Corinteni 15:12-18. Dacă negăm învierea morților, ce negăm de fapt?

Pavel face următoarea remarcă: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!” (vers. 19). Dar Hristos a înviat cu adevărat, fiind „primul rod dintre cei care au adormit” (vers. 20, *NTR*).

În continuare, apostolul face o comparație între Hristos și Adam: „După cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” (vers. 22), precizând că această înviere generală va avea loc „la venirea Lui” (vers. 23). Câteva versete mai jos (45-49), el reia comparația. Adam a fost creat din țărână, dar Hristos a venit din cer. Hristos este ceresc, iar noi vom fi într-o zi ca El. Cum anume vom ajunge să fim „cerești” se explică în descrierea evenimentelor din ziua revenirii lui Isus: „Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (vers. 52, 53).

Adam a fost creat să trăiască veșnic, dar, după păcat, rasa umană a degenerat rapid și a ajuns să aibă o viață relativ scurtă. Însă, prin biruința lui Isus, cel de-al doilea Adam, vom primi în dar viața veșnică.

6. Citește 1 Corinteni 15:23-26. Ce ne spune acest pasaj că va face Hristos la încheierea mării lupte?

Cum ne putem forma obiceiul de a privi dincolo de ce este vizibil și de a crede în fĂgĂduințele Sale?

Vineri, 4 martie - Un gând de încheiere

„Prin păcat, nu numai omul, ci și pământul a ajuns sub controlul celui rău și urma să fie restaurat prin planul de răscumpărare. La crearea sa, Adam a fost desemnat stăpânitor peste pământ. Dar, cedând ispitei, a ajuns sub puterea lui Satana, iar stăpânirea pe care o deținea a trecut la cel care-l biruise. În acest fel, Satana a devenit «dumnezeul veacului acestuia». El a uzurpat stăpânirea asupra pământului care inițial îi fusese încredințată lui Adam. Dar Hristos, când a plătit pedeapsa pentru păcat prin sacrificiul Său, l-a răscumpărat pe om și a recâștigat și stăpânirea pe care el o pierduse. Tot ce a pierdut primul Adam va fi restaurat prin al doilea Adam.” - Ellen G. White, *Signs of the Times*, 4 noiembrie 1908

Când privim la lumea noastră, suntem tentați să uităm un adevăr fundamental - Satana a fost înfrânt și mai „are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). Răul, moartea și suferința stăpânesc în lumea aceasta, dar avem făgăduința că vor fi eradicate. Oamenii nu au cum să le elimine complet, decât dacă ar distruge cu totul pământul și orice formă de viață de pe el, dacă Dumnezeu le-ar îngădui acest lucru. Numai intervenția supranaturală a lui Dumnezeu va aduce schimbările promise. Noi nu avem această capacitate.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: Judecătorii 12-18

1. Ce rugăciune a înălțat Manoah lui Dumnezeu?
2. Care a fost unicul criteriu după care și-a ales Samson nevasta?
3. Când și-a dat seama Dalila că Samson i-a dezvăluit taina puterii sale?
4. Ce stare de spirit domnea în Israel, pe vremea când nu aveau un împărat?

Viața lui Iisus, capitolul 62

5. Ce anume l-a transformat pe Simon Leprosul dintr-un fariseu mândru într-un ucenic smerit?